

Szálljon a nóta- Mert a *zene* az kell!

Mindenki jól emlékszik óvodás évei muzsikától, rendszertelen kopácsolástól, felismerhetetlenségig hamis daloktól zengő élményeire. Felejthetetlen minden anyák-napi műsor, melynek szövegét (nem úgy dallamát...) zsigerből és szívből harsogtuk, nem is törődve azzal, vajon máshogy hangzunk-e, mint társaink, mint mindenki más. Részünk volt a zene. Szerettük a zenét! Aztán szép lassan elfelejtjük, mit kedveltünk benne.

Minap alkalmam volt végre nézőtérről látni, hallani, élvezni Győr néhány kollégiumának közös adventi koncertjét. Élénken él a fejemben (no meg szól a fülemben) az öröm, ami őszintén áradt a számtalan dallamból, karácsonyi csilingelésből, D-dúrból és F-mollból. Ültem csendben, furdtem a csodában, amit a zene alkotott, mosolyogtam, ha tekintetem olykor egy lelkes előadóéval találkozott. „Jó, jó, jó, jó, de jó nekem!”- dúdoltuk a végén mi is halkán. Hisz mindenkinek jó volt.

Lassacskán felvetődik a kérdés, miért van mégis, hogy ami elkezdődött óvodában és újra velünk van a középiskolában, valahogy a kettő között elveszni kényszerül? Lehet-e oka az ideiglenes zene-nélküliségnek maga a rendszer, ami mindezt bennünk éltetni, világ iránti érdeklődésünket maximalizálni hivatott? Az oktatás, melybe egy művészeti ág unaloműző negyvenöt percként, kisiskolás éveket idézendő „alvóóra” néven, akár mint gyermeki félelmeink színtere vésődött bele.

Már fél évszázaddal ezelőtt is világossá vált a tanítók számára, hogy a zene az kell! Persze nem azért hogy színesítsük órarendünk mára amúgy is frissítésre szoruló palettáját, vagy nagy kezdőbetű és mondatvégi írásjel határolta definícióba préseljük a „zenei ritmus” fogalmát. Fiatal korban nélkülözhetetlen a személyiség fejlődéséhez, hozzájárul a tanulás eredményességéhez, és kedvezően befolyásolja a szocializálódást. Mozart, David Helfgott vagy Andrea Bocelli sem tankönyvből lett zenészek, mégis gyakran arcátlanul említjük velük

egy lapon összetákolt, cicomás celebjeinket (Tisztelet a ritka kivételnek!), amikor mímelt szerénységgel „művész” megnevezéssel illetjük őket. Visszakanyarodva mai zeneoktatásunk kérdéses módszereihez, kétkedéssel fogadom azon metódusokat, amelyek a hétévesek önbecsülését, illetve gyakran oly nehezen megszerzett, törékeny önbizalmát „Ne énekelj, nem neked való.” hangzatú mondatokkal ássa alá, majd ezt követően a Kis kece lányom c. népdal osztályzása során az egyedül való szereplés és előadás kínos, félelmetes helyzetébe hozza. Következésképp alábbhagy a kedv, a motiváció és végül a maradék bátorság is.

Noha az élet ilyen és ehhez hasonló atrocitásoktól engem sem kímélt, a dalba vetett hitemet nem vesztettem el. Büszkén és egyre derülátóbban ülök le másik fél millió emberrel együtt a világ első komolyzenei tehetségkutató műsora elé. Hogy a briliáns zenészektől és lenyűgöző tehetségűktől eltekintve mi a különlegessége a *Virtuózoknak*? Magyar. És hogy vajon mi miért lehetünk büszkék? Mert mint ország, elsőként gondoltunk arra, hogy jól megérdemelt figyelmet tanúsítsunk valódi talentumok alázata, szorgalma és odaadása iránt, hogy végre azok kerüljenek reflektorfénybe és legyenek komolyzenei szakemberek elismertjei, akik erre önerőből váltak méltóvá. A Virtuózok nem csupán egy műsor, ami hangyányit más, mint az eddigiek. Más a zsűri és más a marketing, más a cél, ezért más az eszköz is. Más a mosolya a három döntőbe jutott fiatalnak; őszintébb, bölcsőbb, alázatosabb? Talán csak szerényebb. A döntőbe be nem jutottak - szándékosan kerülöm a díj nélkül maradottak és a vesztesek kifejezéseket (!) – pedig bólogatva, beleegyezően teszik le képzeletbeli voksukat három társuk sikere mellett, ezzel tanúsítva életkort meghazudtoló nagyságukat. Ők sosem lesznek celebek, nem lesznek sztárok, ahogy a Vacsoracsata résztvevői sem. Amit tőlük hallunk, látunk, az művészet. Maga a művészet!

Tanuljuk hát mi is meg tisztelni mások zeneiségét, elfogadni saját, belső muzsikánkat és hagyni, hogy onnan és akkor szálljon a nóta, amikor erre szükségünk van! Bármikor.